

бере. Но кажи, какъ е възможно, какъ е възможно — повтори почти съ викъ той — какъ е възможно това за жената особено — говоря не за жена отъ улицата, разбира се — да срещне съ такова невъзмутимо равнодушие, мжжъ, на когото въ една нощъ е дала всичката нѣжностъ, всичката страсть, всичката любовъ, ако щещъ, която е имала въ себе си, макаръ и само презъ тая нощъ?... Глупостъ! — махна горчиво съ ржка той. — Защо те питамъ? Мигаръ самъ днесъ не видѣхъ, че е възможно! Но защо ние, мжжетъ, въпрѣки всичката грубостъ, лекомислие, мръсотия дори, събирани неизбежно отъ мизериитъ на всѣки день, защо ние повече чувствуваме тия нѣща и правимъ, понѣкога, пъкълъ отъ своя животъ, и отъ живота на близкитъ си? Ето нà, азъ скитамъ днесъ и тая нощъ, като обезумѣлъ, върша глупости, и чувствувамъ че цѣлото ми съществуване е обърнато наопаки. А тя, навѣрно, спи сега при мжжътъ си, невинна въ своята безчувственостъ, спокойна и... щастлива, може-би...

Бѣхме стигнали незабелязано до края на града. Отъ една близка пивница се чу-